

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:protokolant sądowy Katarzyna Michalewska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w K., K. P. (1), K. P. (2), K. C., J. P., (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przy interwencji ubocznej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.

- o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 195.051,79 zł (sto dziewięćdziesiąt pięć tysięcy pięćdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami w wysokości 5% w stosunku rocznym od 15 października 2014 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. kosztami procesu obciąża pozwanych i w związku z tym:

a. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 18.445,84 zł, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

b. nakazuje ściągnąć od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) kwotę 83,58 zł tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa świadka.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Poznaniu powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, domagała się zasądzenia od pozwanych Usługi (...). (...) spółki jawnej z siedzibą w K., K. P. (1), K. P. (2), K. C., J. P. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 195.051,79 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia 15 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Ponadto, powód wniósł o zabezpieczenie roszczenia do kwoty 208.404,79 zł poprzez obciążenie opisanej w pozwie nieruchomości pozwanych K. P. (2) i K. C. hipoteką przymusową.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że w dniu 4 października 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w K. (dalej MIG) zleciła powodowi wykonanie transportu drogowego towarów odzieży marki O'N. na trasie pomiędzy H. a P.. Powód podzlecił wykonanie przewozu dwóm przewoźnikom – R. T., który to przewóz został wykonany prawidłowo i odebrany przez odbiorcę oraz pozwanej spółce jawnej

Usługi (...). P. i Wspólnicy. Towar został przyjęty przez pozwaną jednak nigdy nie dotarł do odbiorcy. W sprawie kradzieży towaru prowadzone jest śledztwo pod nadzorem Prokuratury Rejonowej wS.. Całkowita wartość towaru przyjętego przez pozwanego do przewozu wynosiła 257.761,66 Euro. W związku z kradzieżą towaru spółka (...) skierowała do powoda wezwanie do naprawienia szkody. Na skutek zawartej w dniu 13 sierpnia 2014 r. ugody, powód zobowiązał się do zaspokojenia wszystkich roszczeń spółki (...) związanych z utraconym towarem poprzez zapłatę zryczałtowanego odszkodowania w kwocie 900.000 zł, w 41 ratach, płatnych zgodnie z ustalonym harmonogramem płatności. Powód podkreślił, że do oceny odpowiedzialności przewoźnika w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (dalej: Konwencja CMR). Zgodnie z art. 17 § 1 Konwencji CMR, przewoźnik odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem. Odpowiedzialność ta oparta jest na zasadzie ryzyka i jest niezależna od winy przewoźnika. W przedmiotowej sprawie pozwana spółka jawna w dniu 7 października 2013 r. przyjęła przesyłkę do przewozu i zgodnie z warunkami zlecenia, zobowiązała się do jej dostarczenia do magazynu powoda w K. w dniu 9 października 2013 r. Przesyłka nigdy nie została dostarczona do odbiorcy, a jej przyczyną zaginięcia była kradzież. Przewoźnik ponosi zatem odpowiedzialność za zaistniałą szkodę, która powstała z winy umyślnej przewoźnika. W niniejszej sprawie powód dochodzi zapłaty kwoty 195.051,79 zł, natomiast w równoległe złożonym pozwie kwoty 704.948,21 zł, czyli łącznie kwoty 900.000 zł wynikającej z ugody zawartej ze spółką (...). Odpowiedzialność pozwanych K. P. (1), K. P. (2), K. C., J. P. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wynika z art. 22 § 2 k.s.h.

Prawomocnym postanowieniem wydanym w dniu 20 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa.

W dniu 21 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym solidarną zapłatę powodowi dochodzonej pozvem kwoty wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania.

W piśmie z dnia 10 grudnia 2014 r. pozwani, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym domagali się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz każdego z pozwanych wg norm przepisanych. Uzasadniając środek zaskarżenia pozwani podkreślili w pierwszej kolejności, że nie ponoszą odpowiedzialności wobec powoda, albowiem powodowa spółka zawarła ze spółką (...) umowę spedycji, a nie przewozu, natomiast odpowiedzialność spedytora wobec dającego zlecenie jest odpowiedzialnością za winę w wyborze przewoźnika (art. 799 k.c.), natomiast powodowa spółka nie ponosiła winy za wybór przewoźnika, zlecając go podmiotowi wiarygodnemu i sprawdzonemu. Powódka winna zatem odmówić wpłaty odszkodowania. Ponadto spółka (...) nie była właścicielem przewożonego towaru, gdyż sprzedaż została dokonana z zastrzeżeniem własności na rzecz sprzedawcy. Pozwani zakwestionowali również, aby przedmiotem przewozu był towar opisany w pozwie, istnieją sprzeczności co do liczby palet oraz tonażu towaru pomiędzy zleceniem a listem przewozowym. W liście przewozowym nie zadeklarowano wartości towaru. Dalej pozwani argumentowali, że konwencja CMR przewiduje ograniczenie odpowiedzialności przewoźnika i w związku z tym limit odpowiedzialności wynosi w niniejszej sprawie 195.051,79 zł. Z kolei zgodnie z art. 27 Konwencji, odsetki od kwoty odszkodowania wynoszą 5 procent rocznie. Podano również, że pozwany (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w K. jest następcą prawnym Usługi (...). (...) spółki jawnej. Pozwani złożyli również wniosek o przypozwanie ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej – Towarzystwa (...) S.A. oraz o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą XIIC 2611/14, na podstawie art. 219 k.p.c.

W piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2015 r. powodowa spółka podtrzymała twierdzenia zawarte w pozwie oraz wniosła o oddalenie wniosku pozwanych o połączenie przedmiotowej sprawy ze sprawą XIIC 2611/14. W uzasadnieniu pisma powódka zaprzeczyła, aby ze spółką (...) wiązała ją umowa spedycji podkreślając, że strony zawarły umowę przewozu. Następnie wskazano, że w siedzibie spółki (...) w H. miał miejsce wyłącznie załadunek towarów, co nie oznacza, że ta spółka była nadawcą przesyłki. To powodowa spółka była nadawcą towaru w rozumieniu Konwencji CMR, a zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 Konwencji, prawo nadawcy do rozporządzania przesyłką wygasa z chwilą, gdy drugi egzemplarz listu przewozowego został wydany odbiorcy, lub gdy odbiorca skorzystał z prawa przewidzianego w art. 13 ust. 1 Konwencji. Skoro towar nie dotarł do odbiorcy, nadawca nie utracił prawa do rozporządzania przesyłką, a

w konsekwencji nie utracił prawa do dochodzenia roszczeń od przewoźnika. Odnosząc się do zarzutów związanych z przesyłką powódka podkreśliła, że w treści listu przewozowego wskazano, że przedmiotem transportu są 34 palety, a pod liczbą palet w liście przewozowym wskazano numery zamówień, które obejmował transport, które to numery odpowiadają numerom umieszczonym na fakturach wystawionych przez O'N. E. BV na rzecz kupującego spółki (...). Co więcej, w liście przewozowym brak jakichkolwiek zastrzeżeń lub uwag poczynionych przez kierowcę. Zgodnie natomiast z art. 9 Konwencji CMR, w braku przeciwnego dowodu. List przewozowy stanowi dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika. Powodowa spółka odniosła się również do zarzutów związanych z roszczeniem odsetkowym.

W piśmie z dnia 22 kwietnia 2015 r. pozwani podtrzymali stanowisko zaprezentowane w sprzeciwie wskazując dodatkowo, że z ugody zawartej między MIG a powódką wynika, że strony wiąże zawarta w dniu 19 października 2014 r. umowa o świadczenie usług logistycznych, a zatem zlecenie przewozu powodowej spółce złożone przez korespondencję mailową z dnia 4 października 2013 r. było zleceniem udzielonym w ramach umowy spedycji. Podnieśli, że powodowa spółka dalej nie wykazała, że spółka (...) była właścicielem przewożonego towaru. Zdaniem pozwanych, odsetki w wysokości 5% w skali rocznej dotyczą również sytuacji, gdy szkoda powstała z winy przewoźnika.

W kolejnych pismach procesowym strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

W piśmie procesowym z dnia 22 września 2015 r. interwencję uboczną po stronie pozwanego złożyło Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Interwenient uboczny przychylił się w całości do stanowiska pozwanych w zakresie niewykazania poniesienia szkody przez osobę uprawnioną oraz wysokości tej szkody oraz co do wysokości odsetek.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu drogowego towarów.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 4 października 2013 r. kontrahent powoda – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w K. (dalej MIG) zwróciła się w wiadomości elektronicznej do powoda o wycenę transportu 47 palet zawierających (...) kartonów o łącznej wadze 6887 kg na trasie zH.do P.. Jako adres odbioru wpisano: (...) F. (...) w miejscowości O., natomiast jako adres dostawy (...) sp. z o.o. w P.. Towar miał zostać odebrany w dniu 7 października 2013 r. i dostarczony w dniu 9 października 2013 r.

Dowód: wydruk wiadomości elektronicznej z dnia 4 października 2013 r. (k. 21)

W spółce (...) funkcjonuje standard operacyjny polegający na tym, że przed zleceniem przewozu międzynarodowego, pracownik spółki odpowiedzialny za logistykę wysyła zapytanie ofertowe do kilku podmiotów zajmujących się tym przewozem i na podstawie udzielonych odpowiedzi wybierana jest najlepsza oferta. Spółka (...) nie ma zawartej z żadnym podmiotem stałej umowy na świadczenie usług w przewozie międzynarodowym.

Dowody: zeznania świadków A. G., K. N., M. J., E. Z. (prot. el. – płyta DVD w aktach sprawy I Cps 43/16).

Powód dysponuje własnymi środkami transportu, jednakże w sytuacji, gdy pojazdy nie są akurat dostępne do wykonania przewozu w konkretnej relacji, posługuje się podwykonawcami. Po otrzymaniu zapytania ze spółki (...) pracownik powoda J. B. ustalił, że powód nie dysponuje własnym środkiem transportu dla wykonania zlecenia spółki (...) i w związku z tym, za pośrednictwem elektronicznej Giełdy (...), rozpoczął poszukiwania innego przewoźnika, który wykona przewóz dla spółki (...).

Dowody: zeznania świadka J. B.(prot. el. – płyta DVD k. 395 od 00:21:40), zeznania prezesa zarządu powódki A. S. (prot. el. – płyta DVD k. 884, od 00:21:50).

W dniu 4 października 2013 r. pracownik powoda J. B. poinformował pracownika spółki (...), że cena za transport 47 palet wynosić będzie 1.420 Euro netto. Spółka (...) zaakceptowała ofertę powoda. Spółka (...) wysłała zapytanie również do innych przewoźników, jednakże cena zaproponowana przez powoda była najniższa

Dowody: wydruk wiadomości elektronicznych z dnia 4 października 2013 r. (k. 19-20), zeznania świadka M. J. (prot. el. – płyta DVD w aktach sprawy I Cps 43/16).

Z uwagi na gabaryty towaru, który miał zostać przewieziony z H. do P. na zlecenie MIG i braku możliwości jego załadunku do jednego pojazdu, powód podzlecił przewóz dwóm podmiotom: R. T. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz poprzednikowi prawnemu pozwanej Usługi (...). (...) spółce jawnej z siedzibą w K. (dalej pozwana ad. 1).

W związku z powyższym powód wystawił w dniu 4 października 2013 r. dwa zlecenia przewozowe:

1) nr (...), w którym zlecił R. T. przewóz 12 euro palet o wadze 1600 kg oraz

2) nr (...), w którym zlecił poprzednikowi prawnemu pozwanej ad. 1 przewóz 35 europalet o wadze 5500 kg. Załadunek miał nastąpić w poniedziałek 7 października 2013r. do godz. 14:00, rozładunek w środę 9 października 2013 r. Przewóz objęty zleceniem miał być wykonany pojazdem o nr rej. (...) kierowanym przez M. L..

Przed zleceniem przewozu poprzednikowi prawnemu pozwanej ad. 1 J. B. sprawdził wysokość polisy ubezpieczeniowej odpowiedzialności cywilnej spółki Usługi (...). P. i Wspólnicy.

Dowody: zeznania świadka J. B.(prot. el. płyta DVD k. 395 od 00:21:40), zlecenia przewozu nr (...) oraz (...) (k. 23-24, 28-29).

Pracownik poprzednika prawnego pozwanej ad. 1 Ł. Z. przyjął w dniu 4 października 2013 r. do realizacji zlecenie nr (...)

Dowód:wydruk wiadomości elektronicznej z dnia 4 października 2013 r. (k. 26).

W dniu 7 października 2013 r. kierowca zatrudniony przez pozwaną ad. 1 M. L. odebrał z siedziby firmy (...) w O. wH.towar objęty zleceniem przewozowym nr(...). W związku z tym, w dniu 7 października 2013 r. wystawiono dokument przewozowy CMR nr (...). Jako nadawcę wpisano O'N. a w jego miejscu (C/O – ang. care of) (...) F. (...) z siedzibą w Holandii, jako odbiorcę (...) sp. z o.o. – (...) w K., miejsce przewozu: K., miejsce załadunku: O., ilość sztuk 820, sposób opakowania (...), rodzaj towaru: O (...), wagę brutto: 4.918 kg, liczbę palet: 34, instrukcje nadawcy: „O. nr (...) + (...) + (...) + (...) + (...) + (...) + (...) + (...)”, w polu przewoźnika: „ Usługi (...). (...) sp. jawna w K.”. W polu 14 zaznaczono, że przewoźne zostało zapłacone. Pole nr 18 przeznaczone na uwagi i zastrzeżenia przewoźnika pozostało puste. Dokument został podpisany ze strony przewoźnika przez kierowcę M. L..

Dowód: dokument CMR nr (...) (k. 412).

Różnica w faktycznej liczbie palet pomiędzy zleceniem a dokumentem CMR wynikała z faktu, że początkowo powód założył, iż przewozem objęte będzie 35 tzw. europalet, natomiast na miejscu okazało się, że towary znajdują na 34 tzw. paletach przemysłowych, które są większe (wyższe) niż europalety.

Dowód: zeznania świadka J. B.(prot. el. - płyta DVD k. 395 od 00:28:52), zapis rozmowy z komunikatora internetowego pomiędzy J. B. a pracownikiem pozwanej ad 1 M. C. (k. 211-212).

Przedmiotem przewozu zleconego przez powoda poprzednikowi prawnemu pozwanej ad. 1 była odzież marki O'N. o łącznej wartości 257.761,66 Euro. Numerom zamówień wpisanym do listu przewozowego odpowiadały numery faktur wystawionych przez sprzedawcę towaru O'N. E. BV na rzecz nabywcy - spółki (...). I tak:

- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 3.051,18 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 237,10 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 1.619,03 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 15.948,52 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 847,78 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 1.514,78 Euro,
- zamówieniu nr 5530 odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 15.832,60 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 215.581,21 Euro,
- zamówieniu nr (...) odpowiadała faktura nr (...) na kwotę 3.129,46 Euro.

Dowody: tłumaczenia faktur nr (...) (k. 418-419), (...) (k. 425), (...) (k. 430-431), (...) (k. 437-439), (...) (k. 446), (...) (k. 451), (...) (k.456-457), (...) (k. 463-548), (...) (k. 636-637).

Towar objęty przewozem zleconym poprzednikowi prawnemu pozwanej ad. 1 nie dotarł do odbiorcy albowiem został skradziony w nocy z 8 na 9 października 2013 r. na terytorium Polski.

Okoliczność bezsporna.

W związku z dokonaną kradzieżą towaru, przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wielkopolskim, Wydziałem II Karnym pod sygn. (...) prowadzone jest postępowanie karne m.in. przeciwko M. L. o przestępstwo w z art. 284 § 2 k.c. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne. W toku postępowania przygotowawczego M. L. przesłuchany przez funkcjonariuszy policji przyznał się do zarzutu przywłaszczenia samochodu oraz przewożonej odzieży O'N. i złożył obszernie wyjaśnienia. W toku postępowania przed Sądem M. L. nie przyznał się do zarzucanych jemu czynów tłumacząc, że zeznania w postępowaniu przygotowawczym złożył zastraszonej przez policjantów. Postanowieniem wydanym w dniu 13 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zawiesił postępowanie wobec oskarżonego M. L. z uwagi na czasową niezdolność do czynności procesowych po stronie pozwanego.

Dowody: protokół przesłuchania podejrzanego (k. 386-390), protokół rozprawy z dnia 17 lutego 2015 r. (k. 329-334).

Przewóz zlecony przez powoda R. T. został wykonany prawidłowo i dotarł do odbiorcy.

Okoliczność bezsporna.

Spółka (...) uregulowała na rzecz spółki O'N. E. BV w całości należność za towar objęty przewozem w dniach 7-9 października 2013 r., w tym za towar który został skradziony.

Dowody: zeznania świadków A. G., K. N., E. Z. (prot. el. – płyta DVD w aktach sprawy I Cps 43/16).

W piśmie z dnia 18 października 2013 r. spółka (...) wezwała powoda do naprawienia szkody poprzez zapłatę odszkodowania w kwocie 1.096.874,52 zł za szkody poniesione w związku z utratą towarów objętych przewozem w dniach 7-8 października 2013 r. Z kolei w piśmie z dnia 10 czerwca 2014 r. pełnomocnik spółki (...) wezwał powoda

do dobrowolnej zapłaty kwoty 1.728.544 zł tytułem odszkodowania, w tym kwotę 1.075.846 zł tytułem szkody oraz kwotę 652.698 zł z tytułu utraconych korzyści.

Dowód: pismo spółki (...) z 18 października 2013 r. (k. 100), list radcowski z 10 czerwca 2014 r. (k.101-102).

Po dokonanej kradzieży towaru przewożonego na zlecenie MIG powód zgłosił szkodę swojemu ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego. Pismem z dnia 25 marca 2014 r. ubezpieczyciel powoda (...) S.A. odmówił wypłaty odszkodowania za towar skradziony w czasie przewozu wykonywanego przez poprzednika prawnego pozwanego ad. 1, gdyż osoba działająca na zlecenie ubezpieczającego umyślnie przyczyniła się do zaistnienia szkody.

Dowód: pismo (...) S.A. z 25 marca 2014 r. (k. 643-644), zeznania prezesa zarządu powódki A. S. (prot. el. – płyta DVD k. 884, od 00:30:20).

W wyniku podjętych negocjacji, w dniu 13 sierpnia 2014 r. pomiędzy powodem a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. w K. została zawarta ugoda, na podstawie której powód zobowiązał się do zapłaty pozwanemu zryczałtowanego odszkodowania w kwocie 900.000 zł, płatnego w 41 ratach, zgodnie z harmonogramem płatności wskazanym w ugodzie, co miało wyczerpywać wszystkie wzajemne roszczenia stron związaną z utratą towaru marki O'N..

Dowód: ugoda z dnia 13 sierpnia 2014 r. (k. 105-107).

W 2013 roku powód świadczył na rzecz spółki (...) jeszcze inne usługi, w tym wynajem powierzchni magazynowej w K., usługi logistyczne związane z przygotowaniem towarów oferowanych przez spółkę (...) do wysyłki do sklepów oraz krajowe usługi transportowe. Przewóz zlecony powodowi przez spółkę (...) w dniu 4 października 2013 r. nie wchodził w zakres innej umowy zawartej pomiędzy tymi podmiotami.

Dowody: zeznania świadka J. B.(prot. el. – płyta DVD k. 395 od 00:21:40), zeznania świadków A. G., K. N., M. J., E. Z. (prot. el. – płyta DVD w aktach sprawy I Cps 43/16), zeznania prezesa zarządu powódki A. S. (prot. el. – płyta DVD k. 884, od 00:21:50).

Na skutek przekształcenia Usługi (...). (...) spółki jawnej z siedzibą w K. powstała spółka pozwana ad. 1 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w K., której wspólnikami są: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, K. P. (1), K. P. (2), K. C., J. P..

Dowód: odpis z rejestru przedsiębiorców KRS(k. 192-195).

W piśmie z dnia 2 października 2014 r. powód wezwał poprzednika prawnego pozwanej ad. 1 do zapłaty kwoty 900.000 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania z tytułu zryczałtowanego odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy przewozu.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 2 października 2014 r. (k. 140).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów prywatnych oraz urzędowych i ich kserokopii znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, z których to akt Sąd przeprowadził dowód, a także na podstawie zeznań stron i świadków.

Dokumenty urzędowe były dowodem na to, co zostało w nich zaświadczone (art. 244 k.p.c.). Z kolei dokumenty prywatne były zgodnie z art. 245 k.p.c. dowodem na to, że określone osoby złożyły oświadczenia wskazane w tych dokumentach. Żadna ze stron nie podniosła zarzutów związanych z przedłożonymi dokumentami, ewentualnie ich kserokopiami, które stanowiły z kolei element twierdzenia strony o istnieniu dokumenty o treści wynikającej z przedłożonej kserokopii.

Za wiarygodne w całości i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał zeznania świadka **J. B.** (prot. el. - płyta DVD k. 395). Świadek ten, będący pracownikiem powodowej spółki, w sposób szczegółowy i wyczerpujący

przedstawił okoliczności związane ze zleceniem przewozu powodowi przez spółkę (...) oraz podzleceniem przewozu poprzednikowi prawnemu pozwanej ad. 1 przez powoda. Świadek w sposób przekonywający wyjaśnił również rozbieżności pomiędzy liczbą palet w zleceniu a na dokumencie przewozowym. Zeznania świadka były jasne, spójne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym (w szczególności korespondencją elektroniczną prowadzoną między stronami i dokumentem CMR) i cechowała je wysoka moc dowodowa. Wprawdzie świadek jako pracownik powoda mógł być potencjalnie zainteresowany składaniem zeznań korzystnych dla powodowej spółki, to jednak biorąc pod uwagę inne zgromadzone w sprawie dowody, w tym dokumenty, Sąd nie miał podstaw do zakwestionowania z urzędu mocy dowodowej zeznań świadka B..

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka - pracownika pozwanej ad. 1 **Ł. Z.** (prot. el. - płyta DVD k. 395), który potwierdził przyjęcie zlecenia przewozu od świadka B. i jego okoliczności, uwiarygodniając tym samym zeznania świadka B.. Świadek nie miał natomiast wiedzy na temat szczegółów związanych z ładunkiem towaru, gdyż zajmował się tym M. C.. Sąd zwraca jedynie uwagę na zeznania świadka, w których potwierdził on, że kierowcy M. L. była znana okoliczność, że przedmiotem przewozu jest odzież (01:19:39).

Nie było podstaw do odmowy uznania za wiarygodne zeznań świadków **Z. G., A. G., M. J., E. Z. i K. N.** - pracowników spółki (...) przesłuchanych w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie (prot. el. - płyta DVD w aktach sprawy I Cps 43/16). Sąd Okręgowy podkreśla, że każdy ze świadków zeznał o faktach, które znane jemu były z racji pełnionej funkcji w strukturze korporacyjnej spółki (...), co sprawiło, że zeznania te wzajemnie się uzupełniały. Zauważyć należy, że z zeznań świadków A. G., K. N., M. J. oraz E. Z. wynikało, że powoda oraz spółkę (...) w 2013 roku łączyły umowy o świadczenie usług magazynowych oraz przewozów w transporcie krajowym. Żadna z tych umów nie obejmowała swoim zakresem transportu międzynarodowego. Wynikało to ze standardu operacyjnego obowiązującego w spółce, zgodnie z którym, w przypadku konieczności zlecenia transportu międzynarodowego wysyłano zlecenia do kilku podmiotów znajdujących się tym transportem i wybierano najlepszą ofertę wg kryterium ceny oraz dat transportu. Świadkowie N. i J.-J. podali, że współpracowali z kilkoma podmiotami wykonującymi przewozy międzynarodowe. Ponadto, członkowie zarządu MIG - świadkowie G. i N. potwierdzili, że należność za towar, w tym ten który został skradziony, została uiszczona w całości, przy czym sprzedający - spółka O'N. rozłożył płatność ceny na kilka rat.

Wiarygodne były również zeznania stron - prezesa zarządu powoda **A. S.** oraz członka zarządu pozwanej ad. 1 **M. C.** (prot. el. - płyta DVD k. 884). Przede wszystkim za wiarygodne Sąd uznał zeznania A. S., że umowa zawarta ze spółką (...) nie obejmowała transportu międzynarodowego, a jedynie usługi magazynowe i logistyczne, albowiem znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadków omówionych wyżej - pracowników spółki (...). Prezes zarządu pozwanej zeznał również o szczegółach związanych z przewozem wykonanym na zlecenie MIG, jednakże wiedzę w tym zakresie czerpał od świadka J. B.. Opisał także szczegóły związane z prowadzonymi ze spółką (...) negocjacjami dotyczącymi zawarcia ugody w sprawie o zapłatę odszkodowania za skradziony towar. Przedstawiciel powoda podkreślił, że z uwagi na to, że kierowca przyznał się w postępowaniu przygotowawczym do popełnienia kradzieży, odpowiedzialność odszkodowawcza powoda wobec MIG była przesądzona.

Z kolei M. C. opisał szczegóły związane z zawarciem umowy przewozu z powodem, które były zgodne z zeznaniami świadka B.. Okoliczności dotyczące zatrudnienia M. L. czy też okoliczności kradzieży towaru nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Również kwestia zawarcia ugody pomiędzy powodem a spółką (...) nie rzutuje na uchylenie odpowiedzialności pozwanych w niniejszej sprawie.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2016 r. pełnomocnik powoda cofnął wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka M. L..

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika pozwanych o przesłuchanie stron dopiero po umożliwieniu stronie pozwanej zapoznania się z transkrypcją protokołu rozprawy, która odbyła się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa - Nowej Huty w Warszawie. Zdaniem Sądu Okręgowego, wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. Akta I Cps 43/16 Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie zostały zwrócone z odezwą w dniu 4 października 2016 r. Nic zatem nie stało

na przeszkodzie, aby pełnomocnik pozwanych w czasie ponad 2 miesiące zapoznał się protokołem przesłuchania świadków sporządzonym w wersji elektronicznej, przy czym podkreślić należy jeszcze, że rozprawa rejestrowana w systemie audio-wideo trwała niespełna godzinę, a zastępca pełnomocnika pozwanych był obecny na posiedzeniu Sądu. Brak transkrypcji protokołu zleconej przez Sąd Okręgowy nie stanowił zatem przeszkody do dalszego procedowania w sprawie i nie pozbawiał w żaden sposób pozwanych prawa do obrony.

Sąd Okręgowy nie widział również podstaw do połączenia niniejszej sprawy ze sprawą XIIC 2611/14 Sądu Okręgowego w Poznaniu, z uwagi na różne reżimy odpowiedzialności pozwanych w obu sprawach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanych solidarnego zasądzenia kwoty 195.051,79 zł tytułem częściowego odszkodowania za utraconą przesyłkę objętą umową przewozu zawartą z poprzednikiem prawnym pozwanej ad. 1 w dniu 4 października 2013 r.

Nie było sporu, że pomiędzy powodem a poprzednikiem prawnym pozwanej ad. 1 została zawarta umowa przewozu, w oparciu o którą, powód zlecił spółce jawnej Usługi (...). P. i Wspólnicy przewóz towarów na trasie H. P.. Nie budziło również wątpliwości, że przesyłka nie dotarła do adresata, albowiem w czasie przewozu została skradziona. Okoliczność, czy kradzieży towaru (choćby w formie pomocnictwa) dopuścił się pracownik pozwanej M. L. nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu, albowiem roszczenie dochodzone przez powoda opiera się na zasadzie winy domniemanej przewoźnika za utratę przesyłki, co będzie jeszcze przedmiotem analizy w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W pierwszym rzędzie natomiast należało rozważyć zarzut pozwanych, że powód nie był przewoźnikiem a jedynie spedytorem, a zatem zastosowanie znajdą przepisy art. 799 k.c. Tym samym, zdaniem pozwanych, powodowa spółka nie była zobowiązana do zapłaty odszkodowania wobec spółki (...) i czyniła to na własne ryzyko.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Okręgowy uznał argumentację pozwanych w tym zakresie za bezzasadną i to w stopniu oczywistym. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na pozwanych spoczywał obowiązek wykazania twierdzeń, z których wywodzą skutki prawne, a mianowicie, że powoda wraz ze swoim kontrahentem łączyła umowa spedycji, a nie przewozu. Pozwani temu obowiązkowi nie sprościli.

Zgodnie z art. 794 k.c. przez umowę spedycji spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy spedycji jest przede wszystkim zobowiązanie się spedytora albo do wysłania, albo do odbioru przesyłki na zlecenie klienta, albo do świadczenia innych usług potrzebnych do dokonania przewozu. Usługi spedycyjne mają zatem zasadniczo charakter fachowej pomocy w obsłudze przewozu towarowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1971 r., sygn. akt I CR 566/70, OSNC 1971/9/157). Mogą one polegać na udzielaniu porad, zawieraniu umów przewozu, sporządzaniu dokumentów przewozowych, odbioru przesyłki od nadawcy lub przewoźnika, przekazaniu przesyłki odbiorcy. Mogą to być również inne czynności organizacyjno-prawne związane z przewozem, takie jak znalezienie przewoźnika, przygotowanie listów przewozowych czy też zawarcie umowy przewozu z przewoźnikiem w imieniu zleceniodawcy oraz zapłata przewoźnikowi wynagrodzenia za przewóz. W przypadku, gdy podstawowym obowiązkiem zleceniobiorcy jest dokonanie przewozu rzeczy, to w celu usunięcia wątpliwości, czy strony łączy umowa przewozu czy umowa spedycji, niezbędne jest ustalenie, czy do jego obowiązków należą także czynności związane z organizacją przewozu, kwalifikowane jako czynności spedycyjne. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2004 r., sygn. akt I CK 199/04 (opubl. Legalis nr 81822) stwierdził, że gdy podmiot przyjmuje ofertę, w której mowa jest tylko o przewozie rzeczy, a żadne czynności konkludentne nie wskazują na istnienie dodatkowych postanowień umownych obejmujących usługi związane z przewozem, to umowa zawarta przez przyjęcie oferty jest stricte umową przewozu, a nie umową spedycji. Nie ma przy tym znaczenia, czy przyjmujący taką ofertę wykonana przewóz osobiście, czy posłuży się dalszym przewoźnikiem. Okoliczność ta nie przekształca takiej umowy w umowę spedycji.

Zgromadzone w sprawie dowody nie potwierdziły, aby zlecenie powodowi przez spółkę (...) przewozu towarów na trasie z H. do P. odbywało się w ramach łączącej strony umowy spedycji, czy też innej umowy o szerszym zakresie niż umowa przewozu. Przede wszystkim na rzecz zawarcia jednostkowej umowy przewozu przemawiają okoliczności zawarcia tej umowy. Pracownik spółki (...) rozesłał bowiem zarówno do powoda jak i innych podmiotów znajdujących się przewozem towarów wiadomość elektroniczną z prośbą o wycenę transportu, w której wskazał datę i miejsce odbioru, dostawy oraz wagę frachtu. Powodowa spółka zaoferowała najniższą cenę za wykonanie przewozu i dlatego została wybrana przez kontrahenta. Zlecenie nie obejmowało zatem jakichkolwiek innych czynności organizacyjno-prawnych niż tylko przewóz odzieży marki O'N. z O. w H. do magazynu w P.. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że powód wynajmuje spółce (...) powierzchnię magazynową, do której miały zostać dostarczone towary będące własnością spółki (...) oraz świadczy na rzecz tej spółki usługi logistyczne (magazynowe). Nie zostało bowiem wykazane, a nawet uprawdopodobnione, żeby jednostkowa umowa przewozu zawarta w dniu 4 października 2013 r. była fragmentem innej umowy ramowej łączącej powoda ze spółką (...), którą można by zakwalifikować jako umowa spedycji. Przeczą temu natomiast zeznania pracowników MIG. Również wycena przesłana przez pracownika powoda pracownikowi spółki (...) obejmowała wyłącznie przewóz objęty zapytaniem. Istotne dla poczynienia ustaleń w zakresie charakteru umowy łączącej powoda ze spółką (...) były zeznania pracowników tej spółki (przede wszystkim A. G., K. N., M. J. i E. Z.), z których jednoznacznie wynikało, że zlecenie powodowi przewozu na trasie O.-P. nie odbywało się w ramach jakiegokolwiek umowy łączącej strony, ale było zleceniem jednostkowym, co stanowiło realizację polityki operacyjnej spółki (...). Przed zleceniem transportu międzynarodowego pracownik tej spółki każdorazowo zwracał się z zapytaniem ofertowym do kilku przewoźników i na podstawie udzielonej odpowiedzi wybierano najkorzystniejszą ofertę. Znalazło to również swoje odzwierciedlenie w zapisach ugody z dnia 13 sierpnia 2014 r., z której jasno wynika, że roszczenie odszkodowawcze spółki (...) wynikało z nienależytego wykonania przez powoda umowy przewozu, a nie innej umowy, jak próbują argumentować pozwani. Wreszcie Sąd zauważa, że powodowa spółka uważała siebie za przewoźnika wobec spółki (...), skoro zgłosiła roszczenie swojemu ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej przewoźnika (k. 643-644).

Abstrahując od powyższego wskazać należy, że nawet gdyby przyjąć, że powód był spedytorem (co jednak zostało przez Sąd wykluczone), to powoda i pozwanego nie łączyła umowa spedycji, gdyż stronami tej umowy są spedytorka i dający zlecenie spedycyjne, a nie przewoźnik. Podmiot będący w innym stosunku prawnym spedytorką może przecież posłużyć się przewoźnikiem przy wykonaniu umowy spedycji (art. 799 k.c.), ale wówczas zawiera on z przewoźnikiem umowę przewozu, w której on sam ma wobec przewoźnika status wysyłającego przesyłkę, będąc takim właśnie kontrahentem przewoźnika (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., II CSK 338/15, opubl. Legalis nr 1444970).

Niezależnie zatem, czy powód w relacji ze swoim kontrahentem – spółką (...) – był przewoźnikiem, czy spedytorem, w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 roku (Dz.U. 1962, nr 49, poz. 238), dalej Konwencja CMR. Konwencję CMR stosuje się bowiem do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Miejsce odbioru oraz dostawy przesyłki znajdowało się w dwóch różnych państwach (H. P.). Ponadto, istniał dowód zawarcia umowy w postaci listu przewozowego – CMR.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 Konwencji CMR, przewoźnik odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpiło w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem, jak również za opóźnienie dostawy. Przewoźnik jest zwolniony od tej odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec (art. 17 ust. 2). Pozwani nie powoływali się na wyłączenia swojej odpowiedzialności przewidziane w przepisie art. 17 ust. 2 Konwencji.

Podstawową zasadą według przepisów Konwencji CMR jest odpowiedzialność przewoźnika, tak jak za swoje własne czynności i zaniechania, za czynności i zaniechania swoich pracowników i wszystkich innych osób, do których usług odwołuje się w celu wykonania przewozu, kiedy ci pracownicy lub te osoby działają w wykonaniu swych funkcji (art. 3 Konwencji CMR). Oznacza to, że powód, podejmując się wykonania przewozu na zlecenie spółki (...) przyjął na siebie pełną odpowiedzialność za podwykonawcę oraz wszystkie inne osoby, które będą uczestniczyły w realizacji zlecenia przewozowego. Odpowiedzialność ta obejmuje zarówno wybór kontrahenta - podwykonawcy przewozu, jak i ewentualnych dalszych wykonawców, a także ich działania, służące wykonaniu zobowiązania umownego powoda.

Powierzenie przewozu nie powoduje powstania stosunku przewozu pomiędzy nadawcą przesyłki, a podmiotem, któremu pierwotny przewoźnik powierzył przewóz. Osoba uprawniona nie może zatem dochodzić roszczeń odszkodowawczych bezpośrednio od osób, którymi przewoźnik posługuje się przy wykonywaniu zobowiązania. Z kolei przewoźnik, który wypłaca odszkodowanie za szkodę spowodowaną przez podmiot, któremu powierzono przewóz, nabywa roszczenie regresowe w stosunku do tej osoby. Roszczenie to musi być ocenione wg przepisów właściwych dla stosunku prawnego łączącego przewoźnika z podwykonawcą (tak: K. Wesołowski, Komentarz do Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR, Zielona Góra 1996, str. 18-20).

Odpowiedzialność przewoźnika opiera się na zasadzie tzw. winy domniemanej – przesłanką odpowiedzialności jest wina, ale osoba uprawniona nie musi tej winy udowadniać. Ciężar dowodu na okoliczności zwalniające spoczywa bowiem na przewoźniku (tak: K. Wesołowski, op. cit., s. 58).

Zgodnie z art. 23 Konwencji CMR, jeżeli na podstawie postanowień Konwencji przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru, odszkodowanie to oblicza się według wartości towaru w miejscu i w okresie przyjęcia go do przewozu (ust. 1). Wartość towaru określa się według ceny giełdowej lub w razie jej braku według bieżącej ceny rynkowej, a w braku jednej i drugiej - według zwykłej wartości towarów tego samego rodzaju i jakości (ust. 2). Odszkodowanie nie może jednak przekraczać 8,33 jednostki rozrachunkowej za 1 kilogram brakującej wagi brutto (ust. 3). W myśl art. 23 ust. 7 Konwencji CMR (który wszedł w życie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 23 lutego 2011 r.) jednostka rozrachunkowa, o której mowa w niniejszej Konwencji jest specjalnym prawem ciągnięcia utworzonym przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy. Kwota, o której mowa w ustępie 3 niniejszego artykułu, zostanie przeliczona na walutę krajową Państwa Sądu, do którego wpłynął wniosek w sprawie, na podstawie wartości wspomnianej waluty w dniu oceny lub w dniu określonym przez Strony. Wartość waluty krajowej, w kontekście specjalnego prawa ciągnięcia, państwa będącego członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego, zostanie obliczona zgodnie z metodą wartościowania stosowaną przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy i obowiązującą w dniu określonym dla jego operacji i transakcji. W przedmiotowej sprawie niespornym było, że kurs jednostki rozrachunkowej SDR (ang. Special D. R.), wg którego została wyliczona kwota odszkodowania, wynosił na dzień nadania towaru 4,7612 zł (zob. protokół rozprawy z dnia 8 czerwca 2015 r.). Wg listu przewozowego waga towaru brutto wynosiła 4.918 kg, a zatem powodowi jako zlecającemu przewóz przysługuje odszkodowanie w maksymalnej kwocie żądanej pozwem, tj. 195.051,79 zł (4,7612 zł x 8,33 x 4.918 kg).

Pozwani podnieśli zarzuty co do wysokości szkody, podnosząc wątpliwości co do właściciela towaru będącego przedmiotem przewozu oraz jego wartości. Powód wykazał natomiast, że przedmiotem przewozu była odzież i akcesoria marki O'N. o wartości hurtowej 257.761,66 Euro. Powód załączył bowiem faktury na ww. kwotę (tłumaczenia – k. k. 418-419, 425, 430-431, k. 437-439, k. 446, k. 451, k.456-457, k. 463-548, k. 636-637), które zawierały numery zamówień ujawnione w liście przewozowym ((...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)). Z faktur tych wynika jednoznacznie, że sprzedającym była spółka O'N., natomiast kupującym spółka (...), która zleciła przewóz towarów powodowi. Z zeznań świadków – pracowników spółki (...) – wynikało wprost, że to spółka (...) po dokonaniu pełnej zapłaty stała się właścicielem towarów przewożonych z O. do K. k. P.. Wartość skradzionych w czasie przewozu towarów jest zatem wielokrotnie wyższa niż kwota dochodzona w niniejszej sprawie od pozwanych na zasadzie tzw. winy domniemanej. Co więcej, powód przedłożył ugodę zawartą z właścicielem towaru, z której wynika, że obowiązany jest do zapłaty odszkodowania w kwocie 900.000 zł. Kwota ta stanowi zatem górną granicę odpowiedzialności pozwanych za zaginięcie towaru, na podstawie art. 23 Konwencji CMR. Istotnym jest również, że kierowca M. L. przy załadunku

towaru nie zgłosił żadnych zastrzeżeń co do tego towaru, przede wszystkim co do liczby palet oraz jego wagi, która była zgodna ze zleceniem.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 195.071,79 zł z odsetkami w wysokości 5% rocznie.

O odsetkach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 27 ust. 1 Konwencji CMR, zgodnie z którym osoba uprawniona może żądać odsetek od kwoty odszkodowania. Odsetki te, w wysokości 5% rocznie, liczą się od dnia skierowania pisemnej reklamacji do przewoźnika, a jeżeli tej reklamacji nie było, od dnia wytoczenia powództwa sądowego. Przepis ten wyłącza stosowanie przepisów kodeksu cywilnego o odsetkach. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych argumentując, że zgodnie z art. 29 ust. 1 Konwencji CMR przewoźnik nie ma prawa korzystać z postanowień niniejszego rozdziału, które wyłączają lub ograniczają jego odpowiedzialność albo które przenoszą na drugą stronę ciężar dowodu, jeżeli szkoda powstała wskutek złego zamiaru przewoźnika lub jego niedbalstwa, które według prawa obowiązującego w miejscu prowadzenia sprawy sądowej uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem. Mimo tego, że między stronami istniał spór co do tego, czy przepis ten odnosi się również do odsetek, w ocenie Sądu Okręgowego, nie miało to znaczenia w okolicznościach niniejszej sprawy. Na tym etapie postępowania powód nie wykazał bowiem, aby szkoda powstała wskutek złego zamiaru przewoźnika, w szczególności, aby kradzieży towaru dopuścił się pracownik pozwanej ad. 1 M. L.. Powód cofnął wniosek o przesłuchanie M. L. w charakterze świadka, nie domagał się również zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego przeciwko M. L.. Sądowi z urzędu wiadomym jest, że przed tutejszym Sądem, pomiędzy tymi samymi stronami toczy się postępowanie w sprawie XIIC 2611/14 o zapłatę odszkodowania na podstawie art. 29 ust. 1 Konwencji CMR (ponad kwotę dochodzoną w niniejszej sprawie), które aktualnie jest zawieszono do czasu prawomocnego zakończenia sprawy karnej przeciwko M. L.. Powód wykazał się zatem niekonsekwencją – z jednej strony bowiem rozdzielił odszkodowanie dochodzone od pozwanych na dwa reżimy odpowiedzialności – na zasadzie winy domniemanej (niniejsza sprawa) oraz na zasadzie winy kwalifikowanej (sprawa XIIC 2611/14), jednakże odsetek w przedmiotowej sprawie domagał się powołując się na winę kwalifikowaną poprzednika prawnego pozwanej ad. 1, przy czym brak jest aktualnie dowodów, aby winę taką wykazać.

W konsekwencji, Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, tj. co do odsetek przekraczających 5% w skali roku.

Jako datę wymagalności roszczenia przyjęto 15 października 2014 r. – upływ tygodniowego terminu od daty doręczenia poprzednikowi prawnemu pozwanej ad. 1 wezwania do zapłaty z dnia 2 października 2014 r.

Solidarność pozwanych wynikała z art. 22 § 2 k.s.h. w zw. z art. 31 § 1 i 2 k.s.h. – w dacie powstania zobowiązania K. P. (1), K. P. (2), K. C. i J. P. byli współnikami spółki jawnej wykonującej przewóz na zlecenie powoda. Zgodnie natomiast z powołanymi przepisami, każdy współnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi współnikami oraz ze spółką, przy czym warunkiem prowadzenia egzekucji z majątku współnika jest bezskuteczność egzekucji z majątku spółki. Nie ma natomiast przeszkód do wytoczenia powództwa przeciwko współnikowi, zanim egzekucja stanie się bezskuteczna.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanych jako stronę przegrywającą. Sąd uznał, że powód przegrał sprawę jedynie w niewielkim zakresie, tj. co do części roszczenia odsetkowego, a zatem pozwanych należy obciążyć w całości kosztami procesu. Na koszty poniesione przez powoda w łącznej kwocie 18.445,84 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 9.753 zł, koszty tłumaczeń faktur VAT poniesione przez powoda kwocie 5.075,84 zł (faktura – k. 642), które były kosztami celowymi, albowiem pozwani zakwestionowali wysokość poniesionej szkody oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 3.600 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) powiększone o 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd Okręgowy uznał, że nakład pracy pełnomocnika powoda nie uzasadniał podwojenia stawki minimalnej obliczonej od wartości przedmiotu sporu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 83,58 zł przyznaną świadkowi Ł. Z. postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015r. (k. 646-647) i wypłaconą tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

/-/ SSO Małgorzata Małecka